

عنوان مقاله:

شایسته سالاری در انتخاب کارکنان و مدیران حوزه امور خیر بر مبنای نهج البلاغه امام علی (ع)

محل انتشار:

اولین همایش ملی خیر ماندگار (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

مهدی نصرافهانی - دانشجوی دکتری مدیریت دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

در سازمان های رشد یافته و یا در حال رشد شایسته سالاری از اهمیت خاصی برخوردار است. سازمان ها تلاش می کنند تا شایسته ترین افراد را شناسایی، جذب و حفاظت کنند. وضعیت سازمانی و منطق حاکم بر آن ایجاب می کند که از هرکسی و هر چیزی به درستی و متناسب با موقعیت، حداکثر استفاده ممکن به عمل آید. چنین فرضی درباره سرمایه های انسانی بصورت قرار گرفتن شایسته ترین فرد در مناسب ترین موقعیت شغلی (شایسته سالاری) مطرح می شود. شایسته سالاری به مفهوم بکارگماری مناسب ترین افراد در مناسب ترین جایگاه در سازمان است. در این مقاله به بیان مهمترین شرایطی که زمینه توسعه شایسته سالاری را فراهم می کند و همچنین راههای دستیابی به شایسته سالاری در سازمان های خیریه با تاکید بر دیدگاه های امام علی (ع) اشاره خواهد شد. به عقیده حضرت علی (ع) مساله توان، لیاقت و شایستگی افراد جزئی از بحث عدالت است و این اصل مهمترین اصل اداره جوامع (سازمان ها) می باشد. آن حضرت معتقدند که هر پستی به تناسب، نیاز به توان، خلاقیت، شایستگی و تخصص خاصی دارد و جایز نیست افراد هر کدام به جای دیگری قرار بگیرند. آنچه امروزه دولتها به سوی آن گام برمی دارند ایجاد ثبات در مدیریت ها با تعیین و تعریف مکانیزم حاکم بر شایسته سالاری است، شایسته سالاری مبتنی بر شایسته خواهی و شایسته گزینی است. این شایستگی ها شامل دانش، مهارت ها، توانایی ها به اضافه ویژگی هایی نظیر ارزش ها، انگیزش، نوآوری و کنترل خود می باشد. نظام شایسته سالار، نظامی است که در آن بهترین افراد در بهترین جایگاه با بالاترین بازده کار انجام می دهند و متناسب با تلاش و کوشش خود حقوق و مزایا دریافت می کنند. در ادامه به مهمترین موانع برقراری اصل شایسته سالاری در حوزه های امور خیر و راهکارهای رفع موانع استقرار نظام شایسته سالاری اشاره خواهد شد.

کلمات کلیدی:

شایسته سالاری، سازمان های خیریه، نخبه گرایی، امام علی (ع)، نهج البلاغه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/624210>

